

IL·LUSIÓ DE VIURE!

Aquest matí d'ametllers florits, l'Ernest i la Roser es posen l'abric i la bufanda i surten al carrer amb delit. Plou i fa fred, però caminen sota la pluja amb forta empenta i ben agafadets de la mà: s'estimen. Comencen a parlar d'un munt de projectes i de la formidable festa d'aniversari que pensen organitzar aquest any...i al cap de poca estona arriben a l'hospital on els ha d'atendre el doctor Ferrer, el psiquiatre que porta l'Ernest des de fa força temps

En entrar a la sala d'espera, recorden amb tristesa el dia en què s'assabentaren que ell tenia una malaltia que li menjava la memòria com bèstia feroç que s'alimenta de records, i s'entristeixen. Rememoren la sotragada de la notícia, i remembren, també, el pou profund i fosc on van caure durant bastant de temps, però de sobte s'adonen que aquella aflicció, aquells pensaments, els són perjudicials i tornen a emplenar d'esma el cor; aixequen l'ànim. Reemprenen la conversa que havien interromput i altra vegada parlen de tot l'amor que els rodeja i de bells projectes. Saben que el psicòleg els farà entrar aviat a la consulta, i no volen que els vegi pessimistes o deprimits, no volen ser vençuts per l'apatia ni la desesperació. Són conscients que han de continuar lluitant contra la voracitat d'aquella malaltia amb la millor arma que posseeixen: la il·lusió de viure!

Tanquen els ulls a la foscúria, claven la mirada en una finestra de llum, i tornen a teixir un futur ple de petits estels que els il·luminen i ajuden Tasten com nuvis delerosos, la mel del temps que encara els resta, eixugant amb un vent molt fi d'esperança, les llàgrimes que els davallen pel cor.

“Esmà”